

Sygn. akt: I 1 C 1434/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: sekretarz sądowy Aleksandra Miksza

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2019 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.

przeciwko J. P.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego J. P. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 8966 ,00 zł (osiem tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt sześć złotych) z umownymi odsetkami w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia 22.3.2019r do dnia zapłaty;

II oddala powództwo w pozostałej części;

III zasądza od pozwanego J. P. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 2271,00 zł (dwa tysiące dwiescie siedemdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powód, (...) S.A. w B., wystąpił z żądaniem zasądzenia od pozwanego, J. P., kwoty 14598, 31 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia 22 marca 2019 r. do dnia zapłaty i obciążenia pozwanego kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podano, że pozwany zobowiązał się poprzez podpisanie weksla dnia 11 września 2018 r. do zapłaty w dniu 21 marca 2019 r. kwoty wskazanej w wekslu w wysokości 14598, 31 zł. Z tego względu strona powodowa wezwała w dniu 19 lutego 2019 r. pozwanego do wykupu weksla, jednak do dnia wniesienia pozwu pozwany nie dokonał wpłaty kwoty z weksla. Strona powodowa wskazała, że pozwany podpisując kalendarz spłat raty znał dobrze wysokość zobowiązania i termin spłaty. Ponadto strona powodowa wskazała, że podjęła bezskuteczną próbę pozasądowego rozwiązania sporu poprzez pisemne wezwanie pozwanego do dobrowolnego spełnienia świadczenia.

Z uwagi na treść art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Pozwany nie stawił się na rozprawę i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 września 2018 r. pozwany złożył do dyspozycji strony powodowej niezupełniony weksel własny in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” podpisany przez pozwanego. W złożonej jednocześnie deklaracji wekslowej pozwany złożył

oświadczenie m.in., że weksel został wystawiony na zabezpieczenie zwrotu pożyczki udzielonej przez stronę powodową w dniu 11 września 2018 r. nr (...) w kwocie 15216,00 zł oraz wykonania innych zobowiązań wynikających z tej umowy oraz że strona powodowa ma prawo wypełnić ten weksel, w ten sposób, że powód został upoważniony do wpisania domicyliatu i wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą zadłużeniu pozwanego u pożyczkodawcy. W szczególności powód został uprawniony do uzupełnienia weksla oraz dochodzenia na jego podstawie zobowiązania przed sądem m.in. gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pozwanej do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Na podstawie zawartej przez strony procesu w/w umowy pożyczki, której spłatę zabezpieczał wskazany wyżej weksel gwarancyjny pozwany otrzymał od powoda kwotę 6250 zł, którą zobowiązał się zwrócić wraz z przewidzianymi w umowie opłatami i odsetkami w 48-u miesięcznych ratach po 317 zł każda z nich, począwszy od dnia 21 października 2018 r. W umowie wskazano koszt pożyczki na łączną kwotę 8966 zł, na którą składają się: opłata przygotowawcza- 129 zł, prowizja – 4821 zł, wynagrodzenie za „Twój pakiet”- 1300 zł, odsetki za cały okres kredytowania liczone jako rzeczywista stopa oprocentowania – 68, 54 % w stosunku rocznym- a 9,96 % umownych w skali roku.

Strony postanowiły, że jeżeli pożyczkobiorca nie zapłaci w terminach określonych w umowie poszczególnych rat lub ich części lub innych kwot związanych umową niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym, od którego pożyczkodawca nalicza odsetki za opóźnienie w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie. W umowie ustalono, iż pożyczkodawca może wypowiedzieć umowę w przypadku opóźnienia w płatności raty, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy z zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania oraz że pożyczkodawca zobowiązany jest do zachowania trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia warunków. Określono także, iż pożyczkodawca ma prawo wypełnić weksel in blanco na zasadach określonych w deklaracji wekslowej w tym przypadku, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Pozwany, nie dokonał wpłaty na poczet rat pożyczki zgodnie z harmonogramem spłat.

Pismem z dnia 19 lutego 2019r pozwany został wezwany pismem zatytułowanym „wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu weksla” strona powodowa poinformowała pozwanego, że ze względu na poważne naruszenie przez pozwanego postanowień umowy nr (...) polegające na nie płaceniu zobowiązań pozwanego zgodnie z ustalonym kalendarzem spłat do ww. umowy pożyczki, wypowiada pozwanemu umowę pożyczki z zachowaniem terminu 30 dni, co czyni zobowiązania pozwanego dotyczące ww. umowy wymagalnymi. Jednocześnie strona powodowa oświadczyła, iż zawiadamia pozwanego, że zgodnie z postanowieniami ww. umowy oraz deklaracji wekslowej wystawiony przez pozwanego weksel in blanco został wypełniony i w przypadku nie otrzymania zapłaty w ciągu najbliższych 30 dni, strona powodowa skieruje sprawę na drogę sądową do rozpoznania przez sąd powszechny.

Jednocześnie strona powodowa poinformowała pozwanego, że na dzień 19.2.2019r. jego dług wynosi 14598, 31 zł, na którą to kwotę składają się: kwota niespłaconej pożyczki – 14582 zł oraz umowne odsetki – 16,31 zł za każdy dzień zwłoki .

Strona powodowa wypełniła weksel na kwotę 14598, 31 zł na swoją rzecz z datą jego płatności określoną na dzień 21 marca 2019 r. i miejscem płatności w B..

Pozew w sprawie niniejszej został wniesiony w dniu 4 kwietnia 2019 r.

Sąd zważył, co następuje:

Pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew, ani w inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie. Zaszły więc warunki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego w stosunku do pozwanego. Jednocześnie § 2 tego przepisu wskazuje, iż w takim przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości.

W myśl ogólnych zasad na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jego wnioski o oddalenie powództwa.

W niniejszej sprawie powód dochodząc zapłaty wskazanej w pozwie kwoty powinien był wykazać zasadność obciążenia pozwanego żadaną kwotą, charakter umowy jaka łączyła strony oraz jakie świadczenia w ramach tej umowy powinien pozwany ponosić na rzecz poprzednika prawnego powoda oraz fakt, że na niego scedowano dług pozwanej. Zdaniem Sądu to powód jako profesjonalista, od którego wymaga się staranności w wyższym stopniu, powinien ponosić wszelkie konsekwencje związane ze swoją niedokładnością, zaniedbaniem i niekonsekwencją. Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązku udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniedbania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

Mając na uwadze powyższe należy wskazać, iż faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie powinien w zasadzie dowieść powód. Nawet brak zajęcia stanowiska przez pozwanego nie zwalnia powoda od wykazania sądowi, iż żądanie sformułowane w pozwie istnieje.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła roszczenia na podstawie weksla, stąd też decydujące znaczenie miała ocena zasadności jej roszczenia w świetle prawa wekslowego.

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 28.04.1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U. z 1936 r., nr 37, poz.282 z późn. zm.) weksel własny zawiera: nazwę "weksel" w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono; przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej; oznaczenie terminu płatności; oznaczenie miejsca płatności; nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana; oznaczenie daty i miejsca wystawienia wekslu; podpis wystawcy wekslu.

W literaturze prawniczej powszechnie przyjmuje się, że weksel jest dokumentem sporządzonym w wymaganej przez prawo wekslowe formie, zawierającym zobowiązanie osób na nich podpisanych do zapłaty określonej sumy pieniężnej oznaczonej osobie w ustalonym terminie i miejscu. Jako papier wartościowy weksel ucieleśnia w sobie pewne prawo majątkowe i dokumentuje zobowiązanie osób, które go podpisały. Złożenie podpisu jest samodzielną podstawą i przyczyną powstania zobowiązania wekslowego; każda z osób, która sygnuje weksel staje się przez to dłużnikiem wekslowym. Tę ostatnią cechę charakterystyczną zobowiązania wekslowego doktryna prawnicza powszechnie określa jako abstrakcyjność. Innymi słowy poprzez podpisanie i wydanie weksla dłużnik wekslowy zaciąga wobec posiadacza weksla zobowiązanie, które jest oderwane od podstawy gospodarczej, w związku z którą weksel został wystawiony. Podstawa ta nie wpływa na ważność zobowiązania wekslowego, nawet jeżeli z jakichkolwiek przyczyn jest wadliwa. Posiadacz weksla, występując z roszczeniem zapłaty, nie jest zobowiązany do wykazywania istnienia podstawy gospodarczej; wystarczy, że załączy do pozwu prawidłowo wypełniony i niebudzący wątpliwości co do autentyczności dokument weksla wraz z wezwaniem do jego wykupu. W literaturze prawniczej panuje zgoda, że weksel może spełniać m.in. funkcję gwarancyjną, która polega na tym, że jeżeli wręczeniu weksla nie towarzyszy wola odnowienia dotychczasowego zobowiązania, weksel pełni funkcję zabezpieczającą określony stosunek cywilnoprawny. Wierzycielowi zatem obok roszczenia pierwotnego przysługuje nowe roszczenie – wekslowe. Wierzyciel jest uprawniony do dochodzenia swych roszczeń na podstawie stosunku cywilnoprawnego lub na podstawie weksla.

W niniejszej sprawie strona powodowa przedłożyła weksel, który zdaniem Sądu zawiera wszystkie ustawowe elementy weksla. Stąd roszczenie powoda w wyżej wskazanym zakresie zostało uwzględnione. Powód wykazał bowiem zarówno istnienie, jak i treści stosunku podstawowego, którego wykonanie przez pozwaną przedmiotowy weksel zabezpieczał,

pozwany nie wykazał zaś, by sposób wypełnienia przez powoda weksla był niezgodny z podpisaną przez niego deklaracją wekslową.

Zasadność obciążenia pozwanego żądaniem zapłaty od tej należności odsetek umownych za opóźnienie w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia 22 marca 2019 r., tj. od dnia następnego po dniu płatności określonego w wekslu też jest zasadne z uwagi na przedstawienie weksla wystawcy. Wierzyciel wystawcy, będący posiadaczem weksla, może ich dochodzić od dnia przedstawienia weksla do zapłaty. Przedstawienie weksla w rozumieniu art. 38 ustawy z 1936 r. Prawo wekslowe może nastąpić też w postępowaniu sądowym, gdyż złożenie w nim weksla umożliwia dłużnikowi uzyskanie takich samych informacji jak okazanie mu weksla przez jego posiadacza. Za datę przedstawienia weksla nie może być jednak uznana data wniesienia pozwu, lecz chwila kiedy dłużnik miał faktycznie możliwość zapoznania się ze złożonym wekslem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2010r., V CSK 461/09). Zdaniem Sądu, skutek w postaci wymagalności roszczenia z weksla wobec pozwanego nastąpił w dniu 21 marca 2019 r., to jest w dniu wskazanym na wekslu. Stąd odsetki od sumy wekslowej zostały zasądzone w pkt. I wyroku od dnia następnego po tym dniu, tj. od dnia 22 .3. 2019 r.

W świetle tych regulacji, w ocenie Sądu, powództwo w części obejmującej niespłaconą przez pozwanego kapitału pożyczki oraz odsetek umownych od tego kapitału naliczonego pozostawało w pełni przez powoda wykazane. W tym celu przedstawił on bowiem zawartą przez pozwanego umowę pożyczki.

W pozostałym jednak zakresie, tj. w części obejmującej roszczenie o zapłatę kosztów prowizji ustalonej w umowie w kwocie 4821 zł i „twojego pakietu „ w wysokości 1300 zł , bez wskazania jak i od jakiej kwoty , za jaki okres policzone-powództwo pozostawało niezasadne.

W ocenie Sądu, przywołane przez powoda postanowienia umowne przewidujące w/ opłaty w wysokości wyżej wskazanej pozostawały regulacjami o charakterze abuzywnym, które z mocy art. 385¹ §1 i 3 kc nie wiązały pozwanego, który zawarł z pożyczkodawcą umowę jako konsument. Zgodnie bowiem z przywołanym przepisem postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Nieuzgodnione indywidualnie są zaś te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

W ocenie Sądu postanowienia umowy przewidujące możliwość obciążenia konsumenta, a więc pozwanego opłatami w wysokości 4821 zł i 1300 zł bez wskazania w tabelach sposobu naliczania w/w - przewidziane w treści wyżej wskazanych zapisów umowy są postanowieniami umownymi indywidualnie nieuzgodnionymi w myśl przepisu art. 385¹ §1 kc. Postanowienia indywidualnie uzgodnione w myśl wyżej wymienionego przepisu to bowiem nie postanowienia, których treść konsument mógł negocjować lecz takie postanowienia, które rzeczywiście powstały na skutek indywidualnego uzgodnienia. Wymienione w treści art. 385³ kc niedozwolone postanowienia umowne mają wyłącznie charakter przykładowy, stanowiąc swoistą regułę interpretacyjną ułatwiającą stosowanie art. 385¹ kc.

Jednocześnie, w opinii Sądu, zastrzeżenie zawarte we wskazanych wyżej zapisach umowy przewidujące, iż pożyczkobiorca będzie zobowiązany do ponoszenia w/w opłat bez wskazania jak jest liczona , jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta. Z jednej bowiem strony opłaty te są rażąco wygórowane, gdyż ich zastrzeżenie w takiej wysokości nie ma żadnego uzasadnienia w rzeczywistej wysokości opłat ponoszonych zwykle za takie czynności. Z uwagi na powyższe regulację odnoszącą się do tych kosztów– Sąd ocenił jako prowadząca w istocie rzeczy do zapewnienia powodowi nieuzasadnionych korzyści i naruszającą interesy ekonomiczne konsumenta w rażący sposób.

Pokreślić należy, że przedmiotowe postanowienia w sposób rażący naruszają interesy konsumentów, w szczególności te ekonomiczne związane z obowiązkiem uiszczenia znacznych i dodatkowych kosztów, które mogą prowadzić do

zwiększenia istniejącego zadłużenia. Działanie legitymizowane treścią zapisu prowadzi w rezultacie do obciążenia zadłużonego klienta kolejnymi zobowiązaniami w praktyce utrudniając mu możliwość uregulowania należności wynikającej ze zobowiązania pierwotnego.

Z uwagi na powyższe w tym zakresie Sąd żądanie pozwu uznał za całkowicie nieuzasadnione. Skutkiem bowiem ustalenia przez Sąd abuzywności zapisu umowy jest brak związania nim konsumenta.

W szczególności przepisem statuującym wprost takie uprawnienie nie mógł być art. 13 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 21 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, który stanowi, że umowa o kredyt konsumencki powinna określać informację o stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu. Przepis ten zobowiązuje przedsiębiorcę do precyzyjnego wskazania wysokości opłat obciążających kontrahenta, nie jest jednak możliwym, by na tej podstawie wywodzić o uprawnieniu do prowadzenia pobierania opłat prowizji w wysokości 4821 zł dla kwoty pożyczki 6250 zł i opłaty twój pakiet 1300 zł, co do której nie wiadomo, jaką pełni funkcję.

Przedsiębiorca, decydując się na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na udzielaniu pożyczek gotówkowych winien uwzględnić specyficzne dla niej ryzyko transakcyjne (np. ryzyko nieterminowego wykonywania zobowiązań). Stąd na dezaprobatę zasługuje działanie powoda polegające na określeniu liberalnych przesłanek weryfikacji podmiotów - jak to zostało przez niego określone "zestandardyzowanych", które mogą zostać jego kontrahentami (np. w porównaniu do wymogów stawianych przez instytucje bankowe), zaś zwiększone w związku z tym ryzyko kompensowane jest przede wszystkim poprzez przeniesienie na konsumentów wszelkich kosztów wywołanych wykonywaniem zobowiązań. Przyjęty przez w takim układzie działalności przedsiębiorcy model skupiony jest na maksymalizacji zysku wskutek maksymalizacji ilości zawartych umów, a koszty wywołane umowami przenoszone są na konsumenta. Powyższa argumentacja uprawnia do określenia tych umów jako ryzykowne (w porównaniu do podobnych produktów bankowych), czyli takie o mniejszym prawdopodobieństwie samodzielnej spłaty i wobec takich konsumentów podejmowane są dodatkowe czynności. W ocenie Sądu obranie takiego modelu prowadzenia działalności gospodarczej, a w ślad za nim kreowanie regulacji o treści omawianej powoduje uchylene ciężającej na przedsiębiorcy odpowiedzialności za zawierane przez niego umowy (w szczególności te o podwyższonym ryzyku nieterminowej spłaty). [...].

W konkluzji należy zważyć, że kwestionowane postanowienia pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami, albowiem w sposób nierównomierny rozkładają ryzyko transakcyjne pomiędzy stronami kontraktu przenosząc wyłącznie na konsumenta dodatkowe – obok oprocentowania - koszty niewspółmiernie wysokiej prowizji do wartości pożyczki. Nie są to wszakże czynności, które pożyczkodawca podejmuje na zlecenie konsumenta, bądź w jego interesie.

Uznając więc omówione postanowienia umowne za niedozwolone i wyeliminowując je z praktyki Sąd miał na względzie, iż w sprawie niniejszej zostały łącznie spełnione wszystkie przesłanki ku temu konieczne: umowa została zawarta z konsumentem (co w niniejszej sprawie było oczywiste), kwestionowane postanowienia nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwanym a jednocześnie postanowienia te kształtowały jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy oraz nie dotyczyły sformułowanych w sposób jednoznaczny główny świadczeń stron.

W tym miejscu podkreślić należy, iż orzecznictwo europejskie stoi na stanowisku, że Sąd powinien z urzędu uwzględnić abuzywność klauzuli umownej. W orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie C- 397/11, w pkt. 27 i 28 Trybunał podniósł, że „z chwilą, w której sąd krajowy dysponuje niezbędnymi w tym celu elementami stanu prawnego i faktycznego, powinien z urzędu ocenić nieuczciwy charakter danego warunku umownego objętego zakresem zastosowania dyrektywy 93/13 EWG w sprawach nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, i czyniąc tak, powinien usuwać brak równowagi istniejącej między konsumentem a przedsiębiorcą” (podobnie (...) w sprawie C 618-10 pkt. 42-44. (źródło (...)) Nadto w pkt. 2 i 3 wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 30 maja 2013 r. (C-397/11) Trybunał ten jednoznacznie stwierdził, że :

i. artykuł 6 ust. 1 Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, ma obowiązek, po pierwsze, wyciągnięcia wszystkich konsekwencji wynikających na podstawie prawa krajowego z takiego stwierdzenia bez oczekiwania na wniosek konsumenta w tym zakresie w celu zapewnienia, iż konsument nie będzie związany takim warunkiem, oraz po drugie, oceny co do zasady na podstawie obiektywnych kryteriów, czy dana umowa może dalej istnieć bez takiego warunku.

ii. dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który z urzędu stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, powinien w miarę możliwości zastosować krajowe przepisy proceduralne w taki sposób, aby wyciągnąć wszystkie konsekwencje, które na podstawie prawa krajowego wynikają ze stwierdzenia nieuczciwego charakteru danego warunku, w celu zapewnienia, że konsument nie będzie nim związany.

Innymi słowy Sąd krajowy powinien wykorzystać wszystkie możliwe środki, aby z urzędu uwzględnić niedozwolony charakter postanowienia umownego, nawet jeśli konsument tego aspektu nie podniósł na żadnym etapie procesu. Przy czym, co istotne w sprawie niniejszej, na aspekt ten pozwana wskazywała, wadliwie przywołując w tym zakresie - w miejsce abuzywności postanowień umownych - instytucję wyzysku.

Mając na uwadze powyższe w pkt. I wyroku Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 8966 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia 22 marca 2019 r. do dnia zapłaty, uznając, że należność wekslowa w tym zakresie istnieje i nie została spełniona co do kwoty 8966 zł (bez prowizji i opłaty za twój pakiet) tyle zostało do spłacenia jeszcze.

Orzeczenie wydano w oparciu o brzmienie art. 101 w zw. z art. 103 i 48 pkt. 2 Prawa wekslowego.

W pkt. II wyroku, z uwagi na fakt, iż prowizje Sąd uznał za klauzule abuzywną- Sąd oddalił powództwo w tej części.

Z uwagi na wygranie sprawy przez powoda w 61,41 % ,na podstawie art. 98 kpc, pozwany miał obowiązek zwrotu powodowi poniesionych przez niego kosztów procesu w tej części / 2271 zł /, na które składało się: opłata od pozwu w wysokości 300 zł(uiścił 75 zł) ,kosztów zastępstwa procesowego powoda przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym- 3600 zł, 17 zł opłaty od pełnomocnictwa- razem 3698 zł / §2 pkt. 3 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie lub radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu/.